

A KIMÉRÁK ISTENÉHEZ

Te, Isten, ki Titok vagy, tudod,
Hogy én nem vagyok mai gyermek:
Az én ügyem a te ügyed
S ki ellenem támad, azt verd meg.

Mert mi együtt kezdtük a húhót,
Mert egyformán Titok. a voltunk
S ami lázmunkánkban hazug,
Mindent, mindent együtt koholtunk.

Te, Isten, mi egyek vagyunk:
Mikor kimérákba szerettem,
Már ott voltál hátam mögött,
Nehogy kimuljak hülye sebben.

Nógattál folyton, konokul,
Hogy véresen be a bozótba
Törjek magyarul, dalosan
S hogy ne némuljon el a nóta.

Én voltam, Isten, bolond nyilad
S nyiladat most már messzelőtted.
Fölemelt, véres homlokom
Nem ejtem porba most előtted.

Mert, jaj, nagy dolog ez a dolog,
Nagyobb, több, mint egy élet ára

S én más bolondként nem megyek
Egykönnyen a kálváriára.

Most: vagy–vagy, eldől, ha akarod,
Hogy ér–e valamit a kardunk
És hogy ér–e az valamit,
Mit együtt kezdtünk és akartunk.

Titok vagy, ős Titok, tudom én,
Velem együtt és a világgal,
De egy percnyi szeszélyedért
Mégsem égek el hiu lánggal.

Együtt kezdtük, vihar–fellegek
Nőtték a fejemre azóta,
Te, Isten, te, Titok, közös
Bűnünk volt minden bűnös nóta.

Mikor még mint kicsi nebuló
Templomban diktáltam a zsoltárt,
Már akkor bűntársam valál,
Már akkor is fölbujtóm voltál.

Éreztem viharos kezedet,
Mely fiatal hajamat tépte:
Te voltál az elindítóm
S kell, hogy te légy utamnak vége.

Az én ügyem a te ügyed is,
Hogyha hivedet meg nem tartod,
Nem hisz benned majd senki sem:
Isten, Titok, elő a kardod.